

sikkert endog blive, at den skriftlige Erklæring vil blive afgivet i det Hjem, hvor Brylluppet holdes.

Et *tredje Mindretal* (Mathilde Hauschultz) har paa flere væsentlige Punkter ikke kunnet slutte sig til Flertallets Stilling til Lovforslaget, men har maattet indtage et afvigende Standpunkt.

Den største Uoverensstemmelse mellem Flertallet og Mindretallet bestaar deri, at Mindretallet er absolut Tilhænger af den fakultative Ordning af Ægteskabsindgaaelsen i Modsætning til Flertallet, der ønsker den obligatoriske Ordning gennemført. Paa dette Punkt i Lovforslaget er man imidlertid i nøje Overensstemmelse med Mindretallet (Kirk, Kvist, Laursen og S. C. Nørgaard) og kan derfor ganske slutte sig til den af nævnte Mindretal i dets Betænkning anførte Motivering.

Mindretallets Bestræbelser indenfor Udvalget er i øvrigt gaaede ud paa at skabe sunde og praktiske Lovregler, navnlig hvor det gjaldt Spørgsmaalet om Kvinder og Børn, idet man for Kvindens Vedkommende ikke har lagt Vægten paa den teoretiske Ligestilling med Manden i Erkendelse af, at det i Almindelighed er Manden, der forsørger Hustru og Børn, medens Hustruens Arbejde ligger indenfor Hjemmets Vægge; men man har søgt at give Regler, der er tilpassede efter det praktiske, daglige Liv, og som tager Sigte paa at værne og beskytte Kvinden, hvor hun maatte have Beskyttelse behov.

Mindretallet har derfor ikke kunnet gaa med til den af Flertallet godkendte Formulering af Lovforslagets §§ 119—122, der omhandler Ægtefællernes Bidragspligt dels overfor hinanden, dels overfor deres Børn i Tilfælde af Separation og Skilsmisse. Disse Paragraffer forudsætter netop det teoretiske Lighedsprincip, idet Mand og Hustru stilles lige, som to selvstændige Personer, hvis Erhvervsevne bliver at vurdere, naar Bidragspligten skal fastslås, uden at tage Hensyn til, at Hustruen, i de Tilfælde, hvor hun ved Separationen eller Skilsmissen har faaet Forældremag-

ten over Børnene, i Almindelighed ikke vil kunne opdrage disse og skabe dem et Hjem, naar hun samtidig skal udnytte sin Erhvervsevne.

Kun for en enkelt Paragrafs Vedkommende, nemlig § 120, der i Lovforslaget er affattet saaledes, at den fraskilte Ægtefælle — i de overvejende Tilfælde Hustruen — i Almindelighed ikke, men kun hvor særlige Grunde taler derfor, kan faa tilkendt Underholdsbidrag, har en Del af Udvalgets Medlemmer sluttet sig til Mindretallets Anskuelse og stillet et Ændringsforslag, der i Realiteten falder sammen med den af Mindretallet under Sagens første Behandling i Folketinget fremsatte Anskuelse.

Endvidere er Mindretallets Bestræbelser gaaede ud paa at forme Lovens Bestemmelser, saaledes at Loven kommer til at virke, som en Ægteskabslov bør virke, nemlig ægteskabsbevarende. Man har saaledes navnlig foreslaaet Varsomhed med Hensyn til Bestemmelser, der tager Sigte paa Separation og Skilsmisse, idet det maa staa klart, at man vanskeligt, ja, vel nok umuligt senere vil kunne stramme Reglerne, hvis man nu gaar med til at løsne, og det ad Aare viser sig at virke yderligere ægteskabsopløsende og nedbrydende for Samfundet og Moralen.

I saa Henseende har Mindretallet ment, at Ændringsforslag Nr. 79 til § 107, hvorved nugældende Praksis lovfæstes, vilde være langt at foretrække fremfor den af Flertallet godkendte § 107 i Lovforslaget, hvis Konsekvens i Almindelighed og som Led i en ny og endnu uprøvet Ægteskabslov i Særdeleshed er ganske uberegnelig og uoverskuelig.

Ud fra ganske de samme Motiver har man stillet Forslag Nr. 85, hvorved ogsaa lovfæstes en nu bestaaende Praksis, der efter Mindretallets Mening vil kunne bevirke, at Ægtefæller efter et, to, ja, maaske flere Aars Separation genoptager Samlivet, hvorved Separationen falder sammen, medens det nye System ofte vil medføre, at den skyldige Ægtefælle umiddelbart efter en Skilsmisse indgaar et nyt